

CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

REVISTA RELIGIOASA

„El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim noi un fel de pârgă a fapturilor Lui“. Iacob 1:18

Abonamentul: . . . 60 lei pe an In străinătate . . . dublu In Americă . . . 1 dolar	Apare odată pe lună Sub îngrijirea unui comitet	Redacția și Administrația: Str. Gr. Manolescu No. 13 BUCUREȘTI II
---	--	---

SUMARUL:

1. Ușa Mântuirii	4. Vă cheamă Isus	6. Lecțiuni Biblice
2. Unde ești?	5. „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit“	7. Aviz
3. Păcatul și urmările lui		8. Botezuri cu Duh Sfânt

Ușa Mântuirii

„Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși și va găsi pășune“. Ioan 10:9.

Cuvintele din textul de ma sus, ne vorbesc despre cinci lucruri pe cari trebuie să le cuprindă și înțelegă orișicare credincios. Ele ne arată o Ușă, o mântuire, o intrare, o ieșire și o pășune. Noi prin conducerea Duhului Sfânt vom căuta să aflăm înțelegerea acestor lucruri, cari sunt de cea mai mare însemnătate pentru toți credincioșii: atât pentru cei ce încep să urmeze Domnului din nou, cât și pentru cei ce deja au intrat în mântuire; fiindcă neînțelegându-le se pot și unii și alții rătăci și să rămână niște sârmani nemântuiți și goniți dela fața Domnului.

Dacă privim la curtea casei unui om, vedem că ea este împrejmuită de jur împrejur cu un gard în care este o ușă. Acela care ar căuta să intre înlăuntru ocolind ușa și sărind peste gard, ar fi privit ca un hoț și tâlhar, care ar căuta ca să facă rău în acea curte și casă.

După cum curtea casei unui om este împrejmuită de jur împrejur cu gard și în acel gard se găsește ușa de intrare, tot la fel Casa lui Dumnezeu își are curtea mântuirii îngrădită și împrejmuită de jur împrejur cu gardul Evangheliei în care se găsește Ușa de intrare și care Ușa este: Domnul Isus Hristos.

El a zis: „Eu sunt Ușa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine“. Ioan 10:9. 14:16. Și apoi: „Cine sare pe altă parte, este un hoț și un tâlhar“. Ioan 10:1.

Așa dar prin mila Domnului, am aflat cine este Ușa. Dincolo de această Ușă sau după ce am trecut prin ea, am intrat în mântuire. Dacă noi am putea privi cu ochii sufletești, am zări la această Ușă, o sumedenie de suflete cari se căsnesc să intre înlăuntru și cari nu pot. Pe unii îi împiedică bagajele prea mari, de cari n'au voit să se lipsească și pe alții îi împiedică marea lor. Isus Hristos este o ușă foarte strâmtă și numai aceia pot încapa să intre prin această ușă, cari sunt mici și desbrăcați de toate bagajele păcatelor lor și a firei lor cea veche. Orice bagaj păcătos, în care omul s'a învălit mai înainte de a porni la drum, aici trebuie să cadă jos, căci cu el nu se poate intra prin această Ușă la mântuire. Mânia, răutatea, clevetirea, vorbirea de rău, mândria, etc., etc. toate sunt lucruri cu cari nu se poate intra prin această Ușă. Dacă cineva le-a avut și vrea să intre prin Ușa aceasta la mântuire, trebuie să le lase pe ele afară și să intre ca un om

nou, curățit, spălat și sfințit prin sângele Domnului Isus Hristos.

Însă fiindcă se găesc mulți cari ar voi să fie și mântuiți și să îmbrățișeze faptele firii pământești, de aceea aceștia văzând că nu pot intra prin Ușă, ei caută alt loc pe unde să intre și neaflându-l, sar peste gard. Astfel unii ca aceștia intră în ceata celor mântuiți, dar cu firea veche. Ei sunt răbdători când toate merg după placul lor, ei sunt credincioși dacă sunt laudați pentru credința lor, ei sunt darnici când găesc persoane cari să-i laude pentru dărnici, ei sunt iubitori față de cei ce îi laudă în față. Ei se văd totdeauna mai sus, mai învățați și mai înțelepți ca alții. Aceștia au fost și sunt cea mai mare plagă pentru adunările credincioșilor. Ei sunt lumești, cugetă lumește și trăesc lumește. Domnul Isus Hristos îi numește: „hoți și tâlhari“. Și într'adevăr, ei fură bucuria, pacea și toate binecuvântările lui Dumnezeu din adunarea credincioșilor. Pentru că acolo unde își fac aceștia cuib, nu mai găsești pace, nu mai găsești bucurie, nu mai este dragoste, etc. Acolo găsești numai certuri, vorbiri de rău, etc.

Și cum au putut sări unii ca aceștia peste gardul Evangheliei ca să intre în adunarea celor mântuiți, dacă ei au asupra lor bagajele păcatelor celor vechi? Cum de nu i-au tras aceste în jos? Lucrul acesta ei l-au făcut cu mare ușurință, fiindcă bagajele păcatelor lor au fost aruncate după ei de către aceia lucrători sau membri din adunare, cari știindu-le viața, nu i-au îndrumat pe ușă, decât i-au ajutat ca, cu o viață nesfântă să poată venii în adunare. Ap. Pavel spune lui Timotei și-i zice: „Să nu te faci părtaș păcatelor altoră“. I Tim. 5:22. Și eu îndemn pe orice membru care a fost primit și luminat de Domnul Isus, să nu mijlocească și să nu stăruie pentru primirea în adunarea a unui membru despre care știe, vede și cunoaște, că nu a părăsit firea cea veche. Fiindcă Dumnezeu privește aceasta ca un mare păcat.

Astfel scumpii mei frați, din cele cercetate până aci, noi am putut vedea că sufletele sincere, acele cari într'adevăr doresc mântuirea, acele cari doresc a fi cu Domnul, ele intră prin Isus Hristos în mântuire. Căci: „In nimeni altul nu este mântuire: căci nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți“. Fapte 4:12. Acestea sunt sufletele cunoscute de Domnul, fiindcă prin El au intrat. II Tim. 2:19. Și asemenea suflete nu vor putea auzi nicidecum în ziua din urmă cuvintele: „Niciodată nu v'am cunoscut...“ Mat. 7:23. Cuvintele de „niciodată nu v'am cunoscut“, vor fi auzite numai de către cei ce au sărit pe aiurea și n'au intrat prin ușă în turmă.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune despre cei sinceri că: «Vor intra...». Aceștia au lipsă să intre nu numai să guste mântuirea, decât să se prezinte chiar

înaintea Tatălui. Ei au lipsă de binecuvântări, au au lipsă de putere cerească, au lipsă de hrană duhovnicească, etc., etc și toate acestea ei le primesc dela Tatăl prin Domnul nostru Isus Hristos. Astfel ei intră la Tatăl prin Domnul Isus Hristos, ca să primească putere de învingere asupra celui rău. Nu-i destul numai atâta că cineva a intrat în mântuire, decât trebuie ca el să trăiască în unire cu Tatăl prin Domnul Isus, ca să poată rămânea credincios până la capăt, după ce a învins totul.

„...și va ieși...“ Cuvântul acesta ni s'ar părea oarecum mai greu de înțeles, aturci când ne-am cugeta că cel ce a intrat în mântuirea Domnului, n'ar mai avea nevoie să iasă din ea. Dar orice greutate dispăre atunci când Duhul Sfânt ne luminează mintea.

Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că, cel ce a intrat „va ieși“, trebuie să înțelegem, că el trebuie să iasă pentru a vesti și altora minunile lui Dumnezeu pe cari le-a văzut, gustat și simțit el în mântuire. Trebuie să spună altora ce i-a spus lui Dumnezeu cu privirea la viitorul celor drepti și nedrepti. A ieși, trebuie să fie o minune înaintea lumii. Pentru că dacă lumea nu a înțeles felul intrării noastre, dacă ea nu cunoaște legăturile noastre cu Tatăl ceresc prin Domnul Isus, ea vede felul în care am intrat și în care ieșim. Ea știe că am intrat ca niște oameni încărcăți cu păcate și cu o fire păcătoasă și acum ne vede ieșiți ca oameni noi, înoiți la fire, ca pe unii cari nu mai iubim lumea și păcatul. Oricare credincios, după ce a intrat prin Domnul Isus la Tatăl, trebuie să iasă iarăș afară la lume sau să se prezinte lumii. Acest lucru l-a făcut prima dată, Domnul Isus și după El trebuie să-l facă toți ai Lui.

Intrarea noastră la Tatăl prin Domnul Isus, este școala în care Duhul Sfânt ne pregătește ca atunci când vom ieși, să fim destoinici a lucra pentru El și spre a Lui onoare. Acolo noi trebuie să aflăm pășunea de care noi și alți păcătoși cari vreau să se întoarcă la Dumnezeu, au lipsă de ea. Cu cât am stat mai mult înlăuntru, cu atât am putut învăța mai bine și cu atât ieșim afară mai bine pregățiți. Cuvântul lui Dumnezeu zice: „...și va găsi pășune...“. Astfel noi trebuie să găsim acolo pășunea de care noi și toți cei ce flămânzesc și însetează după dreptate, au trebuință. Și pentruca să putem vorbi despre ea, trebuie să o gustăm noi mai întâi. Așa că, sufletul care a intrat la Tatăl prin Domnul Isus, trebuie să iasă iarăș afară ca să aducă pășunea Domnului celor ce o caută.

După cum însă am observat intrări false, când cei ce vreau să intre sar pe aiurea, tot la fel observăm și ieșiri false. Aceste toate însă se întâmplă numai acelor cari au intrat fals. Ei să tem să meargă la Tatăl, ei nu cunosc adevărata pășune și după cum când au intrat au sărit pe aiurea, tot la fel acum când ies sar pe aiurea. Astfel că ei își cro-

iesc o altă cale, atât la intrare cât și la ieșire. De aceea ei nu pot aduce adevărata pășune dela Dumnezeu. Dacă semnul prin care sunt cunoscuți că nu au intrat prin Isus Hristos este acela că ei mai trăiesc încă în firea veche, semnul că ei nici n'au ieșit prin El este acela că învățăturile lor nu sunt după sfințenie și lasă în urma lor desbinări.

Fraților, să fim cu cea mai mare băgare de seamă la învățăturile ce ni se dau, fiindcă poate ușor să se întâmple ca vreun vestitor de Evanghelie să ne aducă pășune care nu este pășunea cea adevărată. Lucrul acesta s'a întâmplat și în timpurile vechi când unul din fiii proorocilor a vârfit moartea în oală. Dar atunci s'a întâmplat trupește și astăzi se poate întâmpla duhovnicește.

În rezumat, noi învățăm din v. 9 ev. Ioan c. 10 că: este numai o singură Ușă de intrare la mântuire și aceea este Domnul Isus. Toți cei ce vreau să intre pe această ușă, trebuie să se despartă de firea lor cea veche și să se facă mici, pentru că în caz contra rămân afară și sunt nemântuiți. Și în ziua din urmă între ei și mântuire nu va fi decât ușă

asa cum între Noe și cei ce piereau pe timpul lui nu era decât ușa arcei. Să ne ferim a sări pe aiurea, fiindcă dacă facem așa când Păstorul oilor își va lua în primire turma, noi vom rămânea afară ca niște necunoscuți și aruncați în chinul etern. Mat. 22:12-13. După ce am intrat prin ușă, să căutăm a ne hrăni din adevărata pășune, să gustăm din bunătatea Cuvântului lui Dumnezeu, etc. pentru că ieșind afară să le putem face de cunoscut și altora cari le doresc și flămânzesc după ele. Să ieșim ca oameni noi. Ca oameni cu cari și în cari să se poată vedea limpede că s'a făcut o schimbare. Numai în felul acesta binecuvântarea lui Dumnezeu se va odihni peste noi și numai în felul acesta Domnul ne va cunoaște ca pe unii cari fac parte din poporul Lui.

Să dea Domnul ca multe suflete găsind aceasta Ușă și desbrăcându-se de tot ce este firesc și lumesc, să poată intra prin ea și să găsească pășunea cea bună și adevărată la Dumnezeu ca apoi să poată vorbi despre ea și altora cari o doresc. Amin.

GH. BRADIN

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Unde ești ?

„Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis, „Unde ești ?“ Genesa 3. 9.

Duhul Sfânt, dela care e inspirată întreaga carte a lui D-zeu — Sfânta Scriptură — ne arată în modul cel mai minunat pe Dumnezeul atot înțelept și puternic, ca Creator a tuturor lucrurilor văzute și nevăzute. Cu însușirea Sa Dumnezească, El a făcut totul după un plan înțelepțesc întocmit, așa după cum ne redă capitolul 1 și 2 din Facerea Lumi și care după terminarea lucrării s'a uitat și toate erau făcute foarte bune. Genesa 1. 31.

În așa o complectă și desăvârșită creațiune, îl așează pe omul făcut după chip și asemănare dumnezească, pentru a o stăpâni, ca astfel să-L laude pe Dumnezeu, pentru tot ce făcuse. Psalm 8. 3-9.

Dar abea se încheie cap. 2 cu măestoasa lucrare a lui D-zeu, căci intrând în cap. 3., de unde începe să lucreze sau să activeze omul, vedem cum se darapănă (distruge) și se mânjește tot ce era desăvârșit și strălucitor.

De aici înainte vedem aproape pe fiecare filă a Sfintei Scripturi, cum e pătată de; nedestoinicia, neîncrederea, neascultarea, lașitatea, îndoiala, cugețarea, fătărnicia, râvna fără pricepere, judecata, pă-

rerea și iscusința omului și pe care Duhul Sfânt le-a pus în lumină, pentru a ne sluji nouă, celor din vremurile depe urmă, spre a ne învăța să nu cădem în aceeași pildă de neascultare I Cor. 10. 11.

Îl vedem pe Adam, având totul la dispoziția sa, cu dreptul de a se folosi de ori-ce, după plăcere Genesa 2. 16 nimeni nu-l putea împiedica sau împotrivi voinței sau alegerei sale, iar pentru toate aceste binecuvântări ce D-zeu i le-a dăruit, i se cere un singur lucru, dar absolut numai unul singur, Genesa 2. 17 și care este:

Ascultarea

Să fi zis oare D-zeu chiar cu adevărat „Să nu mâncați...“. A sta în cumpănă și a trece prin laboratorul judecății tale; Oare D-zeu au zis sau ține cont chiar și de cutare cuget, vorbă sau faptă, pe când știi că D-zeu a vorbit lămurit „Fiți sfinți căci Eu sunt sfânt“ Lev: 19.2, nu înseamnă altceva decât neascultare.

Sfânta Scriptură, tocmai pentru că e Cuvântul lui

D-zeu, cere încredere nezguduită. Și mai ales ascultare fără cârtire. A te lăsa să intri pe ușa îndoelii, cum că nu o fi tocmai așa, o abatere, a te lăsa să pui pasul mai la dreapta sau mai la stânga de cărarea ascultărei, care e lumina strălucitoare, Prov. 4.18 a Cuvântului lui D-zeu Ps. 119.105, pe când știi bine că D-zeu nu-ți îngăduie aceasta, nu este altceva decât un blestem.

Un necredincios sau credinciosul de etichetă (formă) poate să spună că așa ceva nu e decât „o ascultare oarbă“, pe când adevăratul credincios o numește „o ascultare înțeleaptă“ fiind că e întemeiată pe Cuvântul lui D-zeu, curat și vecinic.

Să fim încredințați că D-zeu a vorbit și atunci ascultarea ajunge să fie cea mai de seamă însușire a lucrării noastre. Când știm dar că D-zeu cere așa ceva, atunci nici un om, dar nici o adunare de ameni, nu ne poate opri ca să lucrăm potrivit acestei încredințări, adică ascultând fără șovăire în tot ce a vorbit Dumoezeu.

Câtă deosebire de ascultare vedem între întâiul Adam făcut un suflet mai viu și al doilea Adam făcut un duh dătător de viață. I Cor 15. 45.49. Imprejurările în care era pus Adam, îi vorbeau numai de D-zeu, pe când împrejurările în care era pus Domnul Isus îi vorbeau cu totul împotriva lui D-zeu. Adam era în mijlocul grădinei cu toate desfătărilor ei, Domnul Isus stătea în mijlocul pustiului cu toate lipsurile lui. Primul îl ascultă pe șarpe, al II-lea îl ascultă pe D-zeu, așa că cel dintâi a fost cu totul biruit, pe când cel de al II-lea a ieșit cu totul biruitor. O! Aliluia! Bine cuvântat să fie D-zeul harului și adevărului etern, care a binevoit să pună soarta noastră în mâinele Aceluia care a zis „Este scris“ și care e atât de puternic să biruească, atât de mareș să mântuească.

Necredința sau neascultarea poate să scoată, punând la îndoială dacă D-zeu a vorbit sau nu, iar credința deșartă sau ascultarea falsă poate să adauge încrezându-se mai mult părerile și hotărârile oamenilor decât în ce spune D-zeu, dar și una și alta sunt în contradicție cu voința lui D-zeu, deci condamnabile, pentru că neascultarea sau ascultarea îndoelnică atrage după sine;

Căderea

Rușinea, frica, chinuri de cuget, tulburare sufletească, groază, locuri ascunse și silinți omenești, sunt urmările neascultărei, iar omului căzut nu-i rămâne decât să se ascundă de fața lui D-zeu, tocmai de fața iubirei, a milei și compătimirei, care de altfel îi apare înaintea omului, pentru că îi doarește viața și salvarea eternă și căutând îl cheamă „Unde ești?“.

Dumnezeu la început s'a coborât să creeze lumea cu puterea și înțelepciunea Sa, acum îl vedem că se coboară să o mântuească prin iubirea, mila, sfințenia, îndurarea și îndelunga Sa răbdare.

„Unde ești?“. O! mângăere pentru un suflet zdrobit și apăsător de povara păcatului în urma neascultărei, căci D-zeul cel atotputernic și milos se grăbește să-l întâlnească, ca din această întâlnire, să vină mântuirea. Fapt. 9. 3-4.

Da, iubite și scump suflet, omul trebuie să se întâlnească odată cu D-zeu Creatorul Său, sau în har sau la judecată. Ferice de toți acei care astăzi ascultând din chemarea „Unde ești“ s'o întâlnesc cu D-zeu în har prin Domnul Isus, dar vai de acei care din pricina neluării în seamă a duioasei chemări, vor fi nevoiți să se întâlnească cu D-zeu la judecată. Romani 2. 5. 8. - II Petru 3. 10-13 Apoc. 1. 7.

O! ce mare îndurare și har din partea lui D-zeu. Omul era căzut și pierdut iar D-zeu se coboară să-l caute și să-l pună pe treapta măreață de unde căzuse.

Pierduse Adam totul: stăpânirea, vrednicia, fericirea, nevinovăția, desăvârșirea, pacea și când D-zeu vrea să i le redea, el ah! ce face? Iși face un șorț care nu acoperă, se ascunde printre pomi și cei mai dureros, aruncă toată vina nenorocirii stărei sale asupra lui D-zeu. Genesa 3. 7-12.

O! scumpe și iubit suflet și tu care te afli încă pierdut în noianul păcatelor neascultărei tale de D-zeu și care din cauza trezirei cugetului, ești frământat și îngrozit de starea ta nenorocită, oprește-te te rog o clipă în zbuciumul care te chinuiești și ascultă astăzi, cum chiar, duiosul și plinul de milă glas care te cheamă „Unde ești?“. Nu te mai trudi zadarnic. acoperindu-ți goliciunea, adică starea păcătoasă cu frunze de smochin, care nu sunt decât niște silinți omenești, mijloace scornite și întocmite de om, religie firească „pat prea scurt ca să te întinzi pe el, învelitoare prea îngustă; ca să te învelești cu ea Isaia 28,20, un înveliș destul de prost care nu te va putea pune la adăpost de privirea ochiului lui D-zeu. De ce dar te obosești în zadar dând câștigul muncii pentru lucruri care nu dă pacea și nu hrănește din adevăr sufletul tău? Is. 55.2.

Iar odată ce te-ai convins, văzând că nici din frunzele de smochin, nu poți face acea îmbrăcăminte de piele, la care s'a vărsat sânge, Genesa 3.21, căci „fără vărsare de sânge, nu este iertare“ Evrei 9.22, apoi nu căuta a te ascunde nici printre pomi din grădină și care simbolizează astăzi pe unii oameni în dosul cărora, păcătosul crede că se poate oarecum pune la adăpost. Inșă „blestemat e omul care se încrede în om „Ier. 17:5 „Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor“. Ps. 146.3 și 118.8-9 pentru că ei nu pot să dea răs-

cumpărarea sufletului, care este prea scumpă Ps. 49. 7-8 și care răscumpărare nu s'a făcut cu lucruri pieritoare, nici cu argint, nici cu aur, ci cu sâmb și prețiosul sânge al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană. I Petru 1,18-19. Aliluia!

Aleargă deci iubitul meu astăzi, chiar acum și te ascunde Colos 3.3 și te îmbracă Galat. 3.27, numai în Isus, acela care a văzut și vede chiar, ceea ce a văzut bunul păstor în oea rătăcită; femeia în drahma pierdută și milosul tată în fiul risipitor, Luca 15.1-24 și care încă te cheamă „Unde ești?”.

Răspunde dragul meu, trezit fiind din somnul păcatului „Iată-mă, vorbește Doamne, căci robul Tău ascultă“ I Samuel 3.10 și te asigur că pacea, fericea, mângăierea și bucuria mântuirii, vor lua locul zburciunii, chinului și groazei în care te-ai zbatut până acum. Domnul te primește, crezi și te-a primit. Aliluia!

Și acum, scumpii și iubiții mei frați și surori, voi toți cari a-ți fost învredniciți să căpătați dreptul de a vă numi copiii lui D-zeu, urmașii celui de al II-lea

Adam — Isus Hristos — permiteți-mi vă rog cu lacrimi, să pot îndrepta și către conștiința voastră această chemare plină de iubire „Unde ești?”.

Lăsați, da lăsați vă rog, în vremurile acestea așa de grele și vitrege pentru suflete, să străbată ca cea mai mare binecuvântare avertismentul de har „Unde ești?” — Da! unde ești scumpe frate? În ce cugetări negre și îngrijorări te frământă? În ce vorbe, de multe ori pline de veninul aspidei, în cele mai multe cazuri fără de rost chiar te afli subjugat? În ce fapte pline de patimile încrederii în tine, de nesinceritate sau prefăcute te afli arzând? Trezește-te! Scoală-te! acum în ceasul al doisprezecelea și ascultă strigarea „Iată, Mirele, ieșiți-i întru întâmpinare“. Mat. 25.6.

O! Ajută-ne Doamne Isuse, iubitul nostru răscum-părător, să punem așternut al picioarelor noastre, toate ispitele, patimile, slăbiciunile, toate gunoarele acestei vieți, ca astfel biruitori numai prin Tine să-Ți ieșim întru întâmpinarea care este foarte aproape. Aliluia! Amin!

M. RADU

Păcatul și urmările lui

Ce este păcatul? Păcatul este călcarea voiei lui Dumnezeu, este neascultarea față de El. Oameni fac deosebire între păcate bătărane și păcate subțirele, între păcate grele și păcate ușoare. Și fiecare crede bucurios despre păcatele lui că sunt păcate ușoare și subțirele, cari n'ar avea prea multă înșămănatate.

Dar păcatul e păcat. Când zice Dumnezeu: „Să nu ucizi“, și eu totușiucid. Când zice Dumnezeu să nu mint, și eu totuși mint, am fost neascultător.

Oameni cred că, un omor este mai rău decât o minciună, dar Dumnezeu zice: Neascultarea e neascultare, păcatul e păcat, fie el mare fie mic; ori ai omorât un om, ori ai mințit odată, tot păcat este.

Dumnezeu zice: „Neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicireaș, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli. I Sam. 15:23.

Prin urmare, nu trebuie să te duci să te închini la nu știu ce obiecte, făcute de mâni omenești, ca să devii un închinător la idoli, ci prin faptul că nu-L ascuți de Dumnezeu și ascuți de îndemnurile păcatului, al devenit un închinător la idoli.

Plata păcatului este moartea: dar darul fără de plată a lui Dumnezeu este viață vecinică în Isus Hristos. Rom. 6:23.

Cum putem scăpa de păcat?

Păcatul este acela care a pus stăpânire pe oameni,

omul este robul lui. Acestora cari sunt robiți de păcate, Hristos le zice: „Veniți la Mine, toți acei trudiți și împovorați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați dela Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Mat. 11:28,29.

Pentru ca să putem scăpa de păcat, trebuie să venim la Hristos. Până ce un om nu se întoarcelă Hristos, nu se poate lăsa de patimile de care este rob, de ex.: Fumătorul, nu se poate lăsa de fumat, bețivul nu se poate lăsa de beție, curvarul nu se poate lăsa de curvie, minciunoul nu se poate lăsa de minciună, hoțul nu se poate lăsa de hoție, zgârcitul de zgârcenie, mândrul nu se poate lăsa de mândrie și trufașul de trufie; dar când își vede că se întorc la Hristos, El le ajută și prin ajutorul Lui se pot lăsa de toate acestea patimi, de care fără de El nu se pot lăsa.

Fumătorul. Il vezi pe fumătorul pătimaș că nu mai fumează, pentru ce? Pentru că, Dumnezeu îi zice: „Dece cântărești argintul pentru un lucru care nu hrănește? De ce vă dați câștigul munci pentru ceva care nu satură?“ Prin urmare, Dumnezeu nu îngăduie copiilor săi să folosească sudoarea muncilor pe asemenea lucruri cari nu hrănesc. Isaia 55:2.

Bețivul. Il vezi pe bețivul ordinar, care până ieri alaltăieri sta culcat la marginea drumului, cu capul

pe bordura trotuarului, că nu mai bea, nu mai merge la cârciumă, e scârbă de băutură; pentru ce, ce l-a determinat să se lase de un asemenea lucru, care până ieri alaltăieri îi făcea o plăcere? Cuvântul lui Dumnezeu, care-i zice: „Nici un bețiv nu va moșteni împărăția lui Dumnezeu“. Galat. 5:21.

Curvarul. Il vezi pe curvarul, care își necinstea trupul, care își strica familia; curva din stabiliment, care își făcuse din această patimă scârboasă, o profesiune, că nu-și mai găsește plăcerea în asemenea lucruri, pentru ce? Pentru că lor le spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Nici un curvar nu va moșteni împărăția lui Dumnezeu“. I Cor. 5:11, Galat. 5:19. Iar el voind să-și mântuiască sufletul, se lasă de această patimă.

Mincinosul. Il vezi pe mincinosul pățimaș, care uimea lumea cu minciunile lui, că nu mai minte, spune adevărul aproapelui său, pentru ce? Pentru că el știe, lui îi spune Cuvântul lui Dumnezeu, că fatăl minciunii e deavolul, iar el voind acum să devină copilul lui Dumnezeu, se lasă de această patimă, pentru că D-zeu nu le permite copiilor să-I să mintă. Ioan 8:44.

Toți aceștia, în fața lumii, trec drept oameni cinstiți, dar în fața lui Dumnezeu, sunt condamnați la muncă sălnică, în iazul de foc și pucioasă. Apoc. 21:27.

Dar, datorită faptului că aceștia să întor la Dumnezeu, El îi grațiază de toate acestea păcate, cu o singură condiție, să nu mai păcătuiască. Ioan 5:14.

Mulți oameni cred că, ei sunt iertați de păcatele lor prin faptul că le mărturisește păstorilor sufletești, dar ei tocmai prin această mărturisire adaugă încă un păcat la păcatele lor, prin faptul că ei le mărturisesc, dar nu le părăsesc. Ev, 10:2-3.

Degeaba încearcă cineva, ca prin silințele lui; prin mergerea la Biserică sau la adunare să se mântuiască, dacă el nu se întoarce la Hristos, dacă el nu-și mărturisește păcatul, dacă el nu părăsește păcatul, dacă el nu face fapte vrednice de pocăință, nu se mântuește, ci se amăgește.

Urmarea tuturor încercărilor, acelor cari au căutat să se scape de păcat prin silințele lor, este că n'au isbutit: când crezi că ai pus piciorul pe stâncă, și când crezi că ai ridicat bolovanul în vârful dealului, hop! se prăbușește iar în vale, și chinul începe din nou. Toți aceștia din cauză că caută mântuirea prin silințele și destoinicia lor, și nu prin Hristos și orânduilele pusă de El, înoată ca peștele pe uscat, merge ca racul înapoi.

Mulți din aceștia rămân sleiți de putere în această încercare fără rost, și se gândesc: Dacă toate opintirile, toate încercările acestea nu folosesc la nimic, atunci de ce să mă mai chinui? Și astfel încetează să mai lupte cu păcatul, se obișnuiește cu

păcatul, trăește în păcat și se simte bine. Ei cred că, chiar dacă păcatul nu se dă bătut, totuș prin mergerea la Biserică, prin aprinderea de candelă, de lumânări, prin acatiste, alți prin mergerea la adunare, prin cântări, prin rugăciuni, pot face ceva așa de bun ca Dumnezeu, având în vedere aceste fapte bune, n'ar vedea păcatul și nu l-ar pedepsi.

Dacă păcatul nostru ar fi așa de neînsemnat, dacă am putea merge în cer cu viața noastră, cu cinstea noastră, atunci n'ar fi trebuit să moară Isus. Dacă ne-am fi putut mântui noi înșine, n'ar mai fi fost nevoie să moară Isus, să ne mântuiască El prin moartea Lui.

Când e vorba să se facă o cale ferată, mai este oare nevoie să se facă un tunel prin munte, dacă se poate folosi drumul care trece pe lângă munte? Dacă am putea să mergem în cer așa cum suntem, cu câteva silințe și opintiri omenești, n'ar fi avut nevoie Domnul Isus să ne facă drum cu sângele Lui.

Profetul Isaia zice „Pedeapsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți. Isaia 53:5.

Pedeapsa? Ce fel de pedeapsă? Pedeapsa păcatelor noastre! Noi nu trebuie s'o mai plătim, căci este plătită de Isus.

Dumnezeu a aruncat păcatele noastre asupra Lui, prin rănile Lui suntem tămăduiți și prin sângele Lui curățăm de ori ce păcat. I Ioan 1:7.

Trudă degeaba și nădejde zadarnică. După cum cineva nu se poate trage singur din mlaștină, tot așa nimenea nu poate ieși din mlaștina păcatului prin destoinicia lui.

Dar este oare păcatul într'adevăr așa de rău? Este oare omul păcătos pierdut de tot, fără nici o nădejde? Hotărât! Plata păcatului este moartea. Rom. 6:22, Apoc. 21:27.

Deci trebuie să scăpăm de păcat, căci altfel ușa cerului ne rămâne închisă. Și dacă noi înșine nu ne putem ajuta, atunci trebuie să ne ajute un altul, care să stea afară din mlaștina păcatului și care să ne întindă o mână mântuitoare. Această mână mântuitoare, dată de Dumnezeu, este Hristos. El ne întinde mâna Lui străpunsă de cuie, numai trebuie să ne întoarcem la El și s'o apucăm prin credință. Și datorită acestui fapt că noi ne-am întors, El ne ajută să scăpăm de toate păcatele noastre și ne dă deplină intrare în împărăția Sa cea cerească. Ioan 15:7.

Prin urmare, iertarea păcatelor noastre, nu o primim dela D-zeu, prin destoinicia noastră, ci prin jertfa Domnului Isus.

Având în vedere, că prin jertfa Domnului Isus suntem mântuiți, noi odată ce am crezut în această jertfă, ne-am întors la El, ne-am mărturisit păcatele, am încetat de-a mai face păcat și facem fapte vrednice de pocăință, suntem iertați de toate păcatele

Noi odată ce suntem iertați, nu mai trebuie să ne rugăm în fiecare zi pentru iertarea păcatelor, ci drept recunoștință, trebuie să-l mulțumim. Mulțumirea, este dovada că noi credem că am fost iertați.

Sunt oameni, cari se roagă în fiecare zi pentru iertarea păcatelor — și dacă-i întrebi apoi: „Aveți iertate păcatele?” se uită lung și la urmă răspund: „Asta n’o știe nimeni!”. Domnul Isus zice: „De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea“. Mar. 11:24.

Odată ce El ne-a iertat, nu mai suntem păcătoși, ci sfinți, iar dacă suntem sfinți, trebuie să avem o purtare sfântă, în mijlocul acestui neam ticălos, între care trebuie să strălucim ca niște lumini pusă în sfeșnic.

Domnul Isus să ne ajute ca fiecare să putem fi o lumină în această lume și sare acestui pământ. Amin.

IOAN DANCIU

Vă cheamă Isus

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“. Mat. 11:26.

Sunt multe chemări în lume, însă nici una din ele nu se poate asemăna cu chemarea pe care o face Isus. Nici un om din lume — fie el de ori ce rang sau de clasă socială — nu poate da odihnă sufletului trudit și împovărat de păcate. Această odihnă o poate da numai Domnul Isus care a murit pe Golgota.

Chemarea lui Isus, nu este generală. În textul nostru El cheamă numai pe cei „trudiți și împovărați“. În altă parte a Scripturii El zice: „Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși“. Mat. 20:16. Astfel dacă sunt chemați mulți, înțelegem că nu toți. Din această lume mare Isus cheamă să vină la El numai sufletele trudite și împovărate. Acele cari nu și-au putut găsi odihnă în lume. Acestora El vrea să le dea odihna Sa.

Pentruca un suflet să se poată cunoaște pe sine, are nevoie (lipsă) să se pună pe sine în fața oglinzii lui Dumnezeu, care este Sf. Scriptură. În această oglindă vede el pe Dumnezeu așa cum este. Ii vede sfințenia, dreptatea, mila, dragostea și asprimea cu care El se va răsbuna odată asupra păcătoșilor cari refuză chemarea Sa. Iar în timpul când sufletul vede pe Dumnezeu prea-sfânt, se vede pe sine prea-păcătos. El mai vede că nici o legătură nu poate fi între sfințenie și nesfințenie. De aceea înțelege că între el care nu este altceva decât un rob vândut păcatului, care s’a născut în păcat și are cugetele rele din tinerețele sale și între Dumnezeu cel prea-sfânt, plin de dragoste și bunătate, nu există nici o legătură. Din contră, el se vede pe sine într’o tabără contrară lui Dumnezeu, fiindcă el ascultă și îndeplinește voia păcatului care tot mereu se luptă în

membrele sale; și cum păcatul este contrarul sau dușmanul lui Dumnezeu, el care face voia aceluia, care luptă împotriva voința lui Dumnezeu, nu este altul decât dușmanul lui Dumnezeu.

În vremea când în oglinda cea mare a Sfintei Scripturi, i se descoper cele de mai sus, lui i se mai descopă și altele. El poate să vadă lămurit ce plată dă Domnul la ai săi și care este plata păcatului. În vremea când cei ce ascultă pe Dumnezeu, fac voia lui și i se supun, ei au ca plată, viața vecinică în slavă. Iar cei ce ascultă și fac voia păcatului, ei au ca plată moartea vecinică în chin vecinic. Dacă sufletul se mai cugetă că încă aici pe pământ, cei ce ascultă de păcat au ca plată vafetele, oftările, răniurile fără pricină, certurile, bătăile, divorțurile, etc. atunci sufletul nostru se îngrozește de această plată și începe a se tângui cu amar și a striga: „O, nenorocitul de mine Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?“ Rom. 7:24.

Odată ce sufletul a ajuns să vadă primejdia în care se găsește, a ajuns să se vadă pe sine așa rău și păcătos cum este, el devine neliniștit; de o parte este muncit cugetându-se la lucrurile cari îl așteaptă pentru păcatele sale în viitor, iar de altă parte se muncește voind să arunce păcatele sale undeva ca să nu le mai vadă, dar ele se țin de el și nici un om de pe pământ nu i le poate lua, afară de Isus. Cum însă el se vede atât de încărcat cu păcate și așa mare vede asupra sa povara păcatelor sale, nu are îndrăzneală să se apropie de Isus, pe care îl știe sfânt și drept. El care până acum a fost dușmanul lui Dumnezeu, dușmanul lui Isus Hristos, al sfințeniei, al dreptății, al adevărului, etc. cum ar

putea el îndrăzni acum să se apropie de Acela în contra căruia a lucrat tot mereu? Domnul Isus care îi vede sbuciumul sufletesc, El care îi vede neliniștea și totodată îi vede și povara păcatelor cât este de mare, îl cheamă și îi zice: „Veniți la Mine, toți cei împovărați, și Eu vă voi da odihnă“. Iar dragostea de Tată îl strigă zicându-i: „Veniți, căci iată că toate sunt gata“. Luca 14: 17.

Astfel sufletul rănit de păcat, plin de fărâdelegi și purtând pe spatele sale povara păcatelor sale, îndrăznește să vină. El cade în genunchi înaintea Făcătorului său și îi zice: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva Ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul Tău“. Isus Hristos îi spune: „Indrăznește fiule!“

Dumnezeu, care cunoaște din etern toate lucrurile, a știut despre căderea omului; El a știut că vrăș-

mașul (diavolul) va răpune pe acest om și-l va face rob ascultării sale, El a știut că toți oamenii vor păcătui că nu va fi dr pt niciunul, niciunul măcar. Odată ajuns omul în această stare, dreptatea cere ca el să fie nimic. Dumnezeu nu poate să părăsească dreptatea Lui și să lucreze cu nedrețate, căci atunci vrășmașul avea cuvânt asupra Lui. Cum însă în timpul când Dumnezeu este Dumnezeu dreptății, El este și Dumnezeul milei și al Dragostei, a făurit un plan prin care să se arate mila și dragostea Lui față de neamul omenesc și prin care să se arate și dreptatea Lui. Astfel El nu a pedepsit întreaga omenime pentru păcat, decât a pedepsit păcatul în Fiul Său Isus Hristos.

(Va urma)

SIDA BRADIN

„Nu vă înjuगाți la un jug nepotrivit“

BCU Cluj / Central University Library Cluj

II. Cor. 6: 14.

Iubiți frați și surori, tineri și tinere!

Noi cari am avut parte de chemare sfântă, pe noi Dumnezeu ne-a chemat din mijlocul tinerilor acestei lumi ca să-L cunoaștem și să-L servim.

Noi cari am avut parte de această fericire, să fim cunoscuți de Dumnezeu, din tinerețe ne-a ales, răscumpărați și sigilați cu Duhul Sfânt; dându-ne dreptul de moștenire a vieții vecinice în Impărăția Sa. Ca să putem obține aceste multe și mari binecuvântări Dumnezeiești, apostolul Pavel ne spune: „Nu vă înjuगाți la un jug nepotrivit cu cei necredincioși“. II Cor. 6: 14.

Iubite frate și soră, să ne întrebăm, care ar fi jugul acela nepotrivit, despre care zice apostolul Pavel, să nu ne înjuगăm cu cei necredincioși?

Să nu vindem, să nu cumpărăm dela ei, să nu lucrăm împreună? Nu, pentru că toate acestea lucruri ne sunt admise de apostolul Pavel. I Cor. 5:10. Apostolul Pavel ne spune de un jug nepotrivit.

Noi știm că, cea mai însemnată tovarășie și cel mai însemnat jug, este căsătoria. Unii dintre tineri au neglijat acest lucru și au ajuns într'un dezastru, într'o jale, adică într'o stare de plâns.

Noi în primul rând trebuie să știm ce este căsătoria. Ea este un jug pe care trebuie să-l purtăm, nu numai o lună sau două, ci o viață întreagă. În această viață, noi întâmpinăm multe greutăți, multe

necazuri, deaceia trebuie să știm cu cine ne întovărășim.

Tânărul și tânără, dacă tu ai luat acest jug cu un necredincios, cum îl vei duce tu, dacă el trage în stânga, iar tu în dreapta?

Noi înțelegem că, căsătoria este orânduită de Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu a găsit că, nu este bine ca omul să trăiască singur. I Moise 2:18.

Noi trebuie să știm că, mergând pe drumul acestei vieți, trebuie să mergem tot odată și pe drumul vieții vecinice. Și când tu ești înjugat la un jug cu un necredincios, tu tragi spre acelea duhovnicești, iar el spre celea pământești, tu lupți pentru cer, iar el pentru pământ, tu iubești pe Domnul și Impărăția Sa, iar el lumea și plăcerea ei.

Stai pe loc și te gândește, tânărul, ce vei face cu acest tovarăș al vieții, nu te lăsa amăgit, că-l vei aduce la mântuire, și'n brațele Domnului, căci mai de grabă te duce el în lume și'n brațele ei.

Înțeleptul Solomon zice: „Femeia necredincioasă este putregai în oasele bărbatului. Rom. 12:4. Iar bărbatul, având el stăpânire peste ea, cu atât mai mult, bărbatul necredincios, va fi putregai în oasele femeii.

Dacă ne uităm la un copac, care are o parte din el putredă putem constata că partea putredă nu-și revine, mai curând, dacă nu o tai, o strică și pe

cea bună. Tot asemenea se întâmplă și între oameni, mai curând îl strică cel necredincios pe cel credincios.

Deci cunoscând aceste lucruri, trebuie să nu ne înjugăm la un jug cu cei necredincioși.

Dacă am avea să ne păzim numai de cei de afară, adică din lume, ne-ar fi mai ușor, fiindcă-i cunoaștem, dar asemenea persoane se află și prin grupurile de credincioși, strecorați pentru unele interese, pe când ei de fapt nu sunt credincioși. Ei sunt pentru noi o cursă și un laț.

Iubiți tineri, noi avem înaintea noastră un popor care slujește drept pildă și s'au scris pentru învățătura noastră. Vom lua ca text câteva lucruri mai însemnate din viața acestui popor.

După ce s'a întors Iacob din Padam-Aram a ajuns cu bine în cetatea Sihem, în țara Canaan. Aici Sihem, fiul lui Hamor, a văzut pe Dina, fica lui Iacob, el a iubit-o foarte mult, voind s'o ia în căsătorie. El ar fi dat zestre ori cât de mare și cât de multe daruri, numai să i-o dea în căsătorie. Dar Iacob și fii lui au zis: „Nu ne învoim la așa ceva decât dacă vă faceți și voi ca noi, și dacă orice parte bărbătească dintre voi se taie împrejur. I Moise 34:15. Astfel ei s'au tăiat împrejur, însă era deosebire între unii și alții. Iacob și fii lui, erau tăiați împrejur după porunca Domnului, fiindcă această tăiere era semnul legământului, între ei și Dumnezeu. Gen. 17:11. Dar Hamor, Sihem și locuitorii cetății se tăiaseră împrejur pentru fete, pentru turme, pentru averi și pentru vitele lor. I Moise 34:23.

Dar, frații Dinei, fii lui Iacob, au ucis cu sabia pe Hamor, Sihem și locuitorii cetății, deși aceștia se tăiaseră împrejur. I Moise 4:25-26.

Față de aceste lucruri, cum crezi tu tinere, că acești oameni au fost nimiciți cu totul? Nu, ei au încă mulți urmași, fii lor sunt toți aceia tineri și tinere, cari se numesc creștini, pe când de fapt nu sunt, ci fac parte dintre credincioși, merg la adunare, ba chiar fac și unele legăminte, dar ei n'au dor și zel de mântuire, n'au în ei dragoste de Dumnezeu, ci au dorințe de câștig, de a câștiga persoana sau averea pe care o posedă o persoană. Dar ca copii ai lui Dumnezeu, noi trebuie să-i cunoaștem pe asemenea persoane, prin faptul că ele nu luptă cu zel și râvnă după mântuire și ca să ajungă la starea de creștin, dar nici nu se duc în lume, ci când este vorba de credincioși, de ale împărți ceva, trece și el de partea lor, iar când este vorba de a suferii, ori de a da ceva, trec în rândul celor necredincioși. Va să zică, pe ei îi găsești când vrei, cum vrei, și creștini și necreștini. Dar după cum Hamor, Sihem și locuitorii cetății au fost nimiciți, tot asemenea vor fi nimiciți și aceștia.

Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși, căci ce înțelegere poate fi între Hristos și

Belial, sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios, cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii, căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu. II Cor. 6:15-16.

Dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi. Rom. 8:9. Nu știți că trupul nostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în noi, și pe care L-ați primit dela Dumnezeu? I Cor. 6:19.

Deci după cum n'a fost nici o înțelegere între Hristos și Belial, tot așa nici între noi nu poate fi nici o legătură între cel credincios și cel necredincios.

Cine știe că vreo dată să se fi împăcat Templul lui Dumnezeu cu idolii, căci filistenii, numai chivotul Domnului l-au pus lângă idolul Dagon și Dagon a căzut cu fața la pământ și capul, precum și cele două mâini ale lui i-au fost tăiate pe prag și nu rămăsese decât trunchiul. I. Sam. 5:4.

Deci după cum lucrurile acestea n'au fost și nu sunt admisă, tot asemenea nici legătura prin căsătorie, celui credincios cu cel necredincios, nu se admite.

Dumnezeu ne zice, să ieșim din mijlocul lor și să ne depărtăm de ei și numai așa ne va primi. II. Cor. 6:17. În urma acestui avertisment, am eșit în graba mare și plini de frică, ne-am despărțit, numai ca să ne primească și acum să ne întoarcem iarăș, ce ar putea să ni se întâmple? Vom înțelege și aceasta, dacă Domnul ne va ajuta.

După cum am văzut mai sus, ni se pune întrebarea: Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli? Și că noi suntem Templul lui Dumnezeu. Atunci cum am putea noi să ne împăcăm cu idoli.

Noi știm că idoli sunt de argint, de aur, de fier, de lemn etc. Psalm. 115:4, Isaia 44:13. Fiind că noi suntem Templul lui Dumnezeu, El nu ne îngăduie să ne împreunăăm cu idoli și dacă înțelegem că cu idoli de mai sus, atunci ne amăgim. Să lăsăm idoli de mai sus și templul din Ierusalim și ne vom ocupa de Templul ridicat de D-1 Isus și care este o ființă vie, prin urmare Domnul dă Duhul Sfânt persoanei și El lucrează în persoană și rămâne în ea, astfel omul ajunge a fi Templul Duhului Sfânt. Atunci negreșit și idoli cu care noauă ne este interzis de a ne împăca, trebuie să fie ființe vii, trebuie să fie oameni. Noi știm că suntem din Dumnezeu, și că toată lumea zace în cel rău. I. Ioan 5:19. Aceștia sunt toți acei ce nu cunosc pe D-zeu, și nu s'au întors la El, ci trăesc după mersul lumii, după domnul puteri văzduhului. Efes. 2:2. Și fiind că merge după el, el le-a și dat din duhul lui, ca să lucreze în ei spre nefericirea lor. Astfel ei sunt templul al aceluiaș duh și al aceluiaș domn.

După cum Templul Domnului din vechiul Testament nu s'a împăcat cu idoli, tot așa nici acestea două temple nu se pot împăca ca să fie un singur

corp, I. Moise 2:24, I. Cor. 6:16.

Deci dacă noi am încerca ca aceste două temple să le împăcăm, ce credeți că ni s-ar întâmpla? Vom vedea și aceasta cu ajutorul lui Dumnezeu.

După nașterea lui Enos, fiul lui Set, oameni au început să cheme numele Domnului. I. Moise 4:26 Domnul i-a ascultat și le-a dat Duhul Lui. Astfel ei au devenit fiii lui Dumnezeu. Inșă pe de altă parte vedem că se înmulțeau și oameni cari nu cunoșteau pe Dumnezeu, cărora li se născuse fete și acestea erau frumoase. Fii lui Dumnezeu, au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales. I. Moise 6:2. Atunci Domnul a zis: Duhul meu nu va rămânea pururea în om. Astfel Domnul a luat Duhul Său, iar ei au ajuns iar în aceea stare păcătoasă în care au fost la început, ba din această cauză și zilele vieții li s-au împuținat.

Deci de aici putem vedea ce li s-au întâmplat celor credincioși cari sau unit prin căsătorie cu necredincioși, tot așa ni se va întâmpla și nouă, dacă ne vom înjuga prin căsături cu cei necredincioși. Adecă Domnul va lua Duhul Sfânt dela noi și ne va lăsa iar în starea noastră păcătoasă și stricată.

Prin împreunarea și alipirea noastră de o persoană necredincioasă, pentru o durată mai lungă sau mai scurtă, devenim despărțiți de Dumnezeu pe vecie. El atât timp este cu noi cât suntem și noi cu El. Dacă L-am căutat L-am găsit, dacă L-am părăsit și El ne-a părăsit. II. Crom. 15:2.

Deci să nu umblăm în căutarea ochilor și în plăcerea inimii și să nu ne înjugăm la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Domnul să ne ajute. Amin

ȘTEFAN LASCĂU

Lecțiuni biblice

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 1 Mart. Fântânile lui Isac. Gen. 26:12-23.
 Mar. „ 2 „ Dumnezeu întărește pe Isac. Gen. 26:23-25.
 Mer. „ 3 „ Legământul lui Isac. Gen. 26:26-33.
 Joi „ 4 „ Domnul Isus dă apă vie. Ioan 4:7-15.
 Vin. „ 5 „ Rituri de apă vie. Ioan 7:37-39.
 Sâmb. „ 6 „ Ritul cu apa vieții. Apoc. 22:1-5.
 Duminecă în 7 Martie: Fântânile lui Isac. Genesa 26:12-33.

Cuv. Aur. Rom. 12:21.

Cuvânt adevărat. Când putem suferi pagube fără să ne răzbunăm, suntem copiii lui Dumnezeu din adevăr.

Averea lui Isac. Dumnezeu a binecuvântat pe Isaac în mare măsură. Această binecuvântare s'a revărsat nu numai asupra lui, decât și asupra averii lui care s'a înmulțit foarte tare. Pământul lui a dat rod însutit și vitele sporeau la număr. Din cauza binecuvântării care se revărsa dela Dumnezeu peste el, Isaac era foarte pismuit de Filistenii în mijlocul cărora locuia. Ei s'au gândit să-i facă ruă.

Fântânile lui Isaac. Isaac a avut foarte multe fântâni rămase dela tatăl său Avraam. În acel timp fântâniel erau o mare avere. Cine nu le avea, era amenințat să nu aibă unde să-și adape vitele. De aceea Filistenii ca să se răzbune asupra lui Isaac fiindcă era binecuvântat de Dumnezeu, i-au astupat

toate fântânile rămase dela tatăl său și le-au umplut cu țărână. Încă le-au și scos din locul lor. Isaac nu s'a luat cu ei la ceartă, decât a început să sape din nou fântânile astupate de ei și încă a mai săpat și altele din nou.

Legământul lui Isaac. Abimelec, văzând binecuvântarea lui Dumnezeu care era asupra lui Isaac, a dorit să facă cu el un legământ. Isaac nu l-a respins și astfel ei au încheiat un legământ în puterea căruia să trăiască în pace unii cu alții. Astfel Isaac prin răbdare a învins trufia adversarilor săi cari au trebuit să recunoască în cele din urmă că Dumnezeu este de partea lui și îl binecuvintează.

Intrebări: A fost Isaac binecuvântat de Dumnezeu? Binecuvântarea lui Dumnezeu s'a revărsat peste semănăturile lui Isaac? Dar peste vite? Cine a pismuit pe Isaac din pricină că era binecuvântat de Dumnezeu? Prin ce și-au dovedit ei pisma pe care o aveau asupra lui? Ce a săpat Isaac? Cu cine a făcut el legământ? Ce a recunoscut vrăjmașii lui?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 8 Mart. Esau își vinde dreptul de întâi născut. Gen 25:27-34.
 Mar. „ 9 Mart. Isac voiește a binecuvânta pe Esau. Gen. 27:1-4
 Mer. „ 10 „ Rebeca vrea binecuvântarea pentru Iacob. Gen. 27:5-13.

Joi „ 11 „ Inducerea lui Isac în eroare. Gen. 27:14-23.
 Vin. „ 12 „ Iacob primește binecuvântarea. Gen. 27:24-29.
 Sâm. „ 13 „ Plângerea lui Esau. Gen. 27:30-40.
Duminecă în 14 Martie: Esau și Iacob. Gen. 25:27-34 și c. 27:1-40.

Cu v. Aur. Ebr. 12:16.

Cuvânt Adevărat. Cel ce nu pune preț pe lucrurile sfinte, are să sufere în urmă cele mai mari dureri.

Esau vinde dreptul de întâi născut. Cum Esau era cel întâi născut, el avea dreptul la binecuvântarea părintească. Esau însă era un om nepăsător de lucrurile sfinte, el nu pune preț pe ele și pentru aceea a fost în stare ca să-și vândă acest drept. Fratele său Iacob, folosindu-se de nepăsarea lui Esau și știindu-l profan, a cumpărat dela dânsul această binecuvântare pentru o mâncare. Astfel Esau și-a dat binecuvântarea în schimbul unei mâncări.

Binecuvântarea. Când Isaac a simțit că i se apropie sfârșitul, a dorit în sufletul lui ca să binecuvinteze pe Esau ca întâi născut. În familia lor însă s'a produs ceva ce aduce în urmă durere. Isaac și Rebeca nu vedeau lucrurile la fel. În vremea când Isaac iubea mai mult pe Esau, Rebeca iubea mai mult pe Iacob. Astfel Rebeca a ascultat atunci când Isaac a chemat pe Esau și l-a înștiințat despre binecuvântarea pe care avea în gând să i-o dea.

Inșelăciunea. Înaintea morții sale, Isaac nu a văzut. El a trimis pe Esau la vânat ca apoi întorcându-se și gătindu-i din vânatul său, el să-l binecuvinteze. Rebeca care știa despre acest lucru, a voit cu orice preț ca Iacob să fie binecuvântat. Pentru aceea a făcut totul și a lucrat chiar cu înșelăciune, numai să primească binecuvântarea fiului ei cel iubit, Iacob.

Incredințarea lui Isaac. Isaac a încercat mult să se convingă dacă acela care i s'a prezentat pentru prima dată spre a fi binecuvântat este fiul său Esau. El a stat mult timp în nedumerire din cauză că hainele și înfățișarea din afară a corpului (măinile păroase) semănau a fi ale lui Esau, dar vocea semăna a fi a lui Iacob. În cele din urmă l-a binecuvântat simțind mirosul hainelor lui Esau.

Plângerea lui Esau. Când Esau s'a reîntors dela vânat și a văzut că binecuvântarea i-a fost luată de fratele său Iacob, el s'a supărat foarte tare și a început a plânge. El însă nu era în drept nici să se supere și nici să plângă fiindcă el și-a vândut dreptul lui de întâi născut și prin urmare dreptul pe care îl avea la binecuvântare. Dacă părinții lor îi aubeau în mod egal, Esau nu era în drept la bine-

cuvântare. Și chiar dacă Isaac l-a iubit atât de mult că deși el a vândut dreptul lui de întâi născut, el a voit să-i dea binecuvântarea, acest lucru nu l-a voit Dumnezeu, pentru că din momentul ce Esau a fost nepăsător de lucrurile sfinte, Dumnezeu nu l-a iubit. Rom. 9:13. Esau este un simbol sau o icoană pentru toți aceia cari în schimbul lucrurilor din lumea aceasta, își vând dreptul lor de întâi născuți. Ebr. 12:23.

Intrebări: Ce a vândut Esau? Cum a fost el atunci când și-a vândut dreptul de întâi născut? Pe care dintre copii a iubit Isaac? Pe care l-a iubit Rebeca? A fost bună împărținea aceasta părintească față de copii? De ce n'a putut Esau moșteni binecuvântarea? Cum a căutat-o el în urmă? La ce fel de naștere sunt părtași astăzi credincioșii? Pot ei să o vândă după pilda arătată de Esau?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 15 Mart. Frica lui Iacob. Gen. 32:1-8.
 Mar. „ 16 „ Frica e semnul vinovăției. I. Ioan 3:16-19.
 Mer. „ 17 „ Frica de oameni. Prov. 29:25-27.
 Joi „ 18 „ Frica de Domnul. Psalm: 111:1-10.
 Vin. „ 19 „ O teamă periculoasă. Mat. 25:24-30.
 Sâm. „ 20 „ Locul de veci al fricoșilor. Apoc. 21:3-7.
Duminică în 21 Martie: Frica lui Iacob și împăcarea lui cu Esau. Gen. 32 până la c. 33 v. 16.

Cu v. Aur. Gen. 4:7.

Cuvânt Adevărat. „Depărtează-te de fărâdelege și nu lăsa nedreptatea să locuiască în cortul tău. Și atunci îți vei ridica fruntea fără teamă, vei fi tare și fără frică“. Iov 11:14, 15.

Frica lui Iacob. Esau văzându-se lipsit de binecuvântare, s'a infuriat foarte tare asupra fratelui său Iacob. Astfel Iacob a fost sfătuit de mama-sa, să meargă la fratele ei ca să scape de furia cu care Esau caută să-și răsbune asupra lui. Iacob a ascultat de mama-sa și a făcut tot ce i-a zis ea fugind departe la unchiul său Laban. Aici a avut el de îndurat multe gregutăți și neajunsuri, ca și pedeapsă pentru felul în care a răpit fratelui său Esau binecuvântarea.

Musturarea de conștiință. Pe lângă chinul și durerea pe care le-a suferit Iacob slujind unchiului său Laban, el a mai fost și musturat de propria sa conștiință pentru felul rău în care s'a purtat față de fratele său. El a trebuit să se reîntoarcă înapoi la casa părintească, dar cum să se reîntoarcă și să dea față cu acela care s'a mâniat atât de mult din cauza lui și care se simțea nedreptățit față de el. Dacă lucrurile nu se făcea cu înșelăciune, și dacă lui Esau i se spunea mâniat în față că nu are drept la binecuvântare fiindcă și-a vândut dreptul de in-

tăi născut, Iacob nu avea să sufere atâtea, câte a suferit.

Rugăciunea lui Iacob. Ca unul care se încredea în Dumnezeu, noi îl găsim pe Iacob ca pe unul care în ceasurile grele din viața sa, stă în rugăciune cu Dumnezeu. Deși avea și el oameni împrejurul lui și avere multă, totuși s'a pus mai întâi în rugăciune către Dumnezeu și a cerut ocrotirea Lui. În urmă el a căutat să îmblânzească pe fratele său Esau, trimițându-i daruri.

Iacob se luptă cu îngerul. În drumul său Iacob a fost întâmpinat de un înger a lui Dumnezeu, care s'a luptat cu el. Aici numele lui Iacob s'a schimbat în Israil și el a primit binecuvântări din partea îngerului, care s'a despărțit de el în zorii zilei.

Impăcare: Când Iacob s'a apropiat de fratele Său Esau, s'a aruncat cu fața la pământ înaintea lui de șapte ori iar Esau l-a îmbrățișat și l-a sărutat. Ei s'au întâlnit acum nu ca mai înainte; ei erau acum mulțumiți și unul și altul. Esau avea „toate din belșug” iar Iacob era „plin de bunătăți” și astfel ei s'au împăcat.

Intrebări: De ce a fugit Iacob dinaintea lui Esau? Unde s'a dus el? Cui a slujit? Când s'a reîntors s'a temut? Ce a făcut? Cu cine s'a luptat? A primit fratele său dela el darurile? Cum s'a împăcat?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 22 Mart. Omul și stăpânirea lui. Psalm. 8.
Mar. „ 23 „ Neascultarea omului. Isaia 1:1-9.
Mer. „ 24 „ Păcatul domnește peste om. Rom. 3:9-18.
Joi „ 25 „ Pedepsa pentru păcat. Gen. 6:6-7.
Vin. „ 11 „ Binecuvântarea Neamurilor. Gen. 22:15-19.
Sâm. „ 27 „ Seminția binecuvântată. Galat. 3:15-17.
Duminică în 28 Martie: Repetiție.

Cuv. aur. Ecclesiast. 12:13.

Zi de post și rugăciune

Intrucât, trecem prin zile deosebit de grele, când răutatea a ajuns la culme. Copiii lui Dumnezeu, sunt bătuți, purtați pe drumuri și aruncați cu zecile la închisoare.

În luna Decembrie unul dintre credincioși a murit la închisoare.

De aceea, am hotărât ca zilele de 1 și 15 Martie, să fie zile de post și rugăciune, în care vom apela la cel mai înalt for al dreptății, la Tronul harului lui Dumnezeu, ca El să binecuvinteze pe M. S. Regele Carol al II-lea și pe înalții demnitari, ai scumpei noastre țări, pentru ca ei să ne lase liberi a ne ruga lui Dumnezeu, după Sfintele Evanghelii și potrivit credinței și convingerilor noastre personale.

Înștiințare

Sunt rugați toți abonații, să-și achite abonamentul la timp. Pentru că, dacă voim să ne apară revista la timp, tot la timp trebuie s'o achităm.

Cine își achită revista la timp, ne dă un mare ajutor, pentru că în modul acesta putem face și noi față cu greutatea zilei de azi.

Acelora care nu și-au achitat abonamentul pe 1936 pe viitor nu li se mai trimite revista.

*

Cititori, sprijiniți și răspândiți revista „Cuvântul Adevărului”. Ea se poate sprijini, prin achitarea abonamentului la timp, prin donații și prin facere de noi abonați.

Revista „Cuvântul Adevărului” marele și îndrăznețul misionar, nu trebuie să lipsească din nici o casă. Ea este acel misionar îndrăzneț, care pătrunde în toate casele, în toate păturile sociale. Acolo unde noi nu putem merge, unde noi nu putem pătrunde, și acele cărora noi nu le putem vorbi, le trimitem acest misionar și el ne înlocuiește.

Eu cred că, nici un misionar, dintre toți misionarii noștri, n'a făcut mai mulți prozeliti de cât a făcut Cuvântul Adevărului. De aceea, noi trebuie s'o sprijinim această revistă, prin rugăciunile noastre, prin donații și facere de noi abonați.

La început, această revistă a apărut în 8 pagini, după aceea, cu ajutorul Domnului, am scos-o în 12 pagini; iar în viitor, dacă Dv. ne veți sprijini, vom putea s'o scoatem în 16 pagini, din care una se va ocupa cu misiunea de pe câmpul ogorul Evangheliei, din țară și străinătate.

Dacă se va ajunge la un număr mai mare de abonați, va apare în viitor de 2 ori pe lună.

Aviz

Se aduce la cunoștință că la redacție se găsesc de vânzare următoarele cărți: Studiul în Apoc. 10 lei, Memoriile de credință 10 lei, Raportul lui Pilat 10 lei, Cartea de cântări cu 400 de cântări, cu note 160 lei, fără note 50 lei, Biblia de masă, în pânză 160 lei, în carton 130 lei; iar de buzunar cu trimeteri 100 lei. Noul testament cu psalmi, în pânză fin 40 lei, în pânză hârtie groasă 25 lei, în carton 20 lei.

Doritorii se pot adresa printr-o carte poștală la redacție.

Comenzile se trimit numai cu ramburs. Poșta îl privește pe cumpărător.

Se recomandă a se comanda mai multe exem. pentru că poșta fie pentru 1, fie pentru 10 exemp. tot 20 lei costă.

*

Botezuri cu Duhul Sfânt

Domnul Isus a botezat cu Duh Sfânt în următoarele comune: jud. Arad, comuna Soimaș 4, Pecica 3, Gai-Arad 1, Târnava 2, Timișoara 2, jud. Buzău, com. Greceanca 1, jud. Argeș, com. Oarja 3, jud. Timiș, com. Felnac 1.